

Kinesiologi til førstehjælpeskassen og samværet

Af Pernille Granath

© Kinesiologiforeningen Touch for Health og forfatteren

For knapt 5 år siden år deltog jeg i Touch for Health 1 - kursus i kinesiologi. Først og fremmest var det for at få en dybere indsigt i meridianernes forløb i kroppen, og for at få indsigt i, hvordan man kan afbalancere kroppen gennem simpel test af meridianerne, men også for at få lagt en ny dimension i "medicintasken".

Det var intet ønske om at tage en professionel uddannelse, men blot at skærpe min evne til at hjælpe mine børn i situationer, hvor plasteret ikke hjælper, og hvor et konventionelt lægebesøg ville være at overgøre symptomerne eller slet ikke ville føre til noget, men hvor "ikke at gøre noget" ville være utilstrækkeligt.

Det kan eksempelvis være mavepine, forkølelse, søvnløshed, smerte i lænden, blæreforstyrrelser eller andet, som kan afhjælpes i hjemmet uden yderligere professionel hjælp.

I dagligdagen har jeg gjort brug af kinesiologien fra to vinkler. Den ene er blot at afbalancere kroppen, hvor alle meridianerne testes og afbalanceres, hvis de viser sig ude af balance. Den anden er hvis der er et konkret problem, som skal afdækkes og behandles.

Jeg tester via hver meridians teststilling de Bilaterale punkter, NL-punkter, NV-punkter og startpunktet for meridianerne. Alle punkter testes igennem ved hver meridian, før afbalanceringen udføres, og afbalanceringen udføres ved hjælp af de punkter og strygninger, som styrker pågældende meridian. Det er oftest mine børn der lægger krop til behandlingerne. Det samvær kinesiologien giver os, både i kropkontakt og målet, har en anden dimension end den daglige kontakt og nærvær. Jeg oplever, det er en udvidet omsorg og giver ofte, til stor tilfredsstillelse, en kontant respons, så dét der er afbalanceret for, oftest helt elimineres efter én behandling. Når jeg har indsigt i, hvilke meridianer der er i ubalance, har jeg også en større forudsætning for at forstå symptomerne, og deres opståen.

Behandlingerne foregår enten på dobbeltsengen, hvilket ikke altid er den bedste arbejdsstilling. Ellers tager vi spisebordet i brug. Det har en bedre højde og det synes børnene er hyggeligt. Dét, at der bliver gjort noget ekstra ud af en behandlingssituation. Det gør seancen en smule højtidelig, og derfor falder der en ro over situationen, som er anderledes end den daglige omgang med hinanden.

Anne Hiitola, som var min lærer, sagde, at enhver familie burde have én der kunne kinesiologiens afbalancering, fordi det er et supplement til medicinskabet, og derved kan holde resten af familien rask. Jeg kan efter disse 5 år i praksis bekræfte, at jeg ikke ved, hvad vi skulle have gjort uden. Der har været flere situationer, hvor børnene har haft et "problem", som egen læge ikke har kunnet behandle, men hvor en enkelt test har vist, hvor problemet lå, og derved har jeg kunnet hjælpe kroppen via sproget fra meridianerne, så den efter en afbalancering selv har kunnet genoprette sin energi flow.

Det er nu kommet dertil, at mine børn på knapt 8 og 11 år, selv beder om en afbalancering, når behovet melder sig. Det eneste problem i at afbalancere sine egne børn kan være, at de nogle gange synes at man kilder dem, når man trykker på f.eks. NL-punkterne, og der kan komme en uro, som kan kræve en stor portion tålmodighed, men her er det, at afbalanceringen giver noget nyt til samværet. Også på det sociale plan.